

Ромите в живота ѝ отново щяха да бъдат за малко на заден план. Опасностите от неимоверния студ, които сковаха дните им, не можеха за нея да са тъй ясни и разбираеми и още по-невидимата опасност – явна гибел – години наред гладуваха. За повече от година, караше втора учебна в училището, се стараше да опознае частица по частица от бита и нравите на тези загадъчни хора, с които съдбата я сблъска в най-цветущата ѝ възраст.

Понякога се плашеше от тях, особено когато говореха на висок глас на техния неразбираем език романес. Мислеше, че винаги се карат. Имаше случаи, когато страхът ѝ беше доста прозрачен и предизвикваше явен смях у колегата ѝ Мавров.

В представите си ги имаше за екзотично племе, което вечно пее, свири и танцува... Тези представи коренно се бяха променили откато самата тя стана свидетел на редица трагедии в живота на тези деца. Ето и сега най-симпатичната ѝ ученичка отсъстваше повече от една седмица! Такова будно дете. Искаше да се убеди лично какво, защо, как така?! Беше готова да спори, да воюва, но да върне детето в клас...

Рядко ѝ се случваше сама да обикаля циганската махала. Винаги взимаше със себе си по две-три момичета или момчета от класа, с които се чувстваше много по-сигурна и спокойна. Имаше чувството, че някой може да я въвлече в някоя от тези схлупени, ниски къщурки.

Беше чувала много за циганската любов... Добре, че в съзнанието ѝ не можеше да надникне никой. Картините, които си представяше бяха далеч от хуманната ѝ професия... Причината беше още при първото ѝ посещение в махалата... Оттогава усещаше двойнствени чувства. Привличаше я загадъчността, като подпалваше сърдечната ѝ отзивчивост. Отблъскваше я страхът, че там се таи оня ужас, който вечно носеше в себе си още от люлката.

Виденията ѝ след случката бяха толкова реални, че тя усещаше физическа сладост, която я удряше отдолу, между краката, и нагоре – чак до сърцето. Виждаше се с оголени гърди сред кафеникави чаршафи и оня мъж, циганин, над нея, пламнал от любов, почти я обладаваше. Виждаше го все по-ясно и по-ясно...

Тогава, преди година, когато почука на паянтовата врата